

3r

Xicotets superherois

Ací estava jo, asseguda enfront del meu escriptori, preguntant-me com podien ser tan difícils les matemàtiques, sobretot les equacions de tercer grau. No em podia explicar com als meus germans se les donaven tan bé, i jo no podia ni sumar potències amb exponent negatiu sense utilitzar la calculadora.

-Mare!- vaig xisclar amb la veu entretallada, estava a punt de plorar de l'aclaparament.

Des de xicoteta sempre havia anat al psicòleg per ansietat, ja que m'autoexigeixo molt a nivell acadèmic, només em permet obtindre qualificacions d'excel·lents i un notable no és una opció acceptable per a mi. No és que els meus pares m'exigiren unes notes excel·lents, sinó tot el contrari, ells feien tot el possible per traure'm de la meua habitació, per intentar veure'm feliç. Sempre m'han explicat que una nota no defineix qui eres i que cal trobar un balanç entre l'estudi i la diversió, perquè vida només hi ha una.

En realitat jo sabia que eixa exigència afectava la meua salut mental, i al final, m'acabaria passant factura.

-Dis-me amor- va dir la meua mare fatigada en pujar les escales.

-Quin fàstic de matemàtiques!- vaig dir agarrant-me el pit com si el cor se m'anara a eixir.

La meua mare era per a mi eixe muscle en el qual podia donar-me suport per a plorar. Ella havia sigut ací en tot moment, malgrat que els meus germans li llevaren gran part del temps.

-Anem a respirar- va dir amb un to suau, per a tranquilitzar-me.

Vaig agafar aire tot el que vaig poder i vaig tancar els ulls, sentint com s'omplien i es buidaven els meus pulmons, aquesta acció la vam repetir diverses vegades.

-Molt bé, ara que estàs més tranquil·la, explica'm el que et passa- va dir ella amb un to dolç.

-Tinc examen dins de dos dies i per molt que practique els diferents exercicis no aconseguisc comprendre'ls- li vaig respondre.

Si alguna cosa li caracteritza a la meua mare és la paciència que té, supose que és una cosa que li ha ensenyat el temps.

Ací estàvem les dues assegudes, enfont de la taula de fusta intentant resoldre les equacions de tercer grau, encara que ella tampoc és que fora una geni de les matemàtiques. Malgrat això, la seua perseverança em tenia fascinada, mai es rendia.

-Què feu xiques?- va dir el meu pare des del marc de la porta, portava ja una bona estona contemplant com ambdues intentàvem resoldre les equacions com si d'una endevinalla es tractara.

-Ací estem amb les equacions de tercer grau- li vaig respondre.

-Als ficat als xiquets al llit?- va dir la meua mare canviant de tema.

-Sí- li va contestar el meu pare.

Malgrat que ell va obtenir de miracle el graduat escolar, no va dubtar en posar el seu gra d'arena per a ajudar-nos a la meua mare i a mi. Vam estar intentant-ho els tres junts fins que finalment ho vam aconseguir.

-Per fi!- vaig exclamar.

-Ja és tard, llava't les dents i fica't al llit prompte. Bona nit- va dir la meua mare eixint de l'habitació al costat del meu pare.

-Bona nit- li vaig contestar.

Eren les onze de la nit, relativament prompte per a alguns dels meus companys, però a mi sempre m'ha agradat ficar-me al llit a l'hora, soc d'aquelles persones que necessita dormir huit hores per a poder funcionar correctament.

Sense més dilació, em vaig ficar al llit i vaig tancar els ulls, em va costar trobar una posició còmoda ja que portava diverses setmanes amb dolor en el pit, concretament s'irradiava a la part dreta però sempre l'havia atribuït a l'ansietat.

-Quin dolor!- vaig exclamar diverses vegades al llarg de la nit, fins que vaig decidir alçar-me i avisar a la meua mare. Ella sempre tenia la solució per a tot, i jo sabia que aquesta vegada no anava a ser menys.

-Mare?- vaig preguntar amb un to suau.

-Quin esglai!- va exclamar ella.

-Jajaja- se'm va escapar un riure en veure la seua cara d'adormida.

-Què et passa?- va preguntar.

-Em fa mal el pit- li vaig respondre.

-Encén la llum i porta'm el termòmetre- em va suggerir preocupada.

Això és el que vaig fer, es va il·luminar tota l'habitació i es va despertar el meu pare que dormia al costat.

-Que pà·l·lida que estàs- va cridar la meua mare.

-Posa't el termòmetre- va ordenar el meu pare.

-38,7°C- va dir en llegir el que posava a la pantalla de l'aparell.

-Anem a l'hospital- va dir la meua mare inquieta.

Era una febra alta i sumada també a la pèrdua de pes considerable dels dos últims mesos, potser a part de l'ansietat hi havia una altra patologia oculta.

-Què!- vaig exclamar, els hospitals m'aterrien.

-Queda't amb els xiquets, demà els despertes a les huit per anar al col·legi- el va informar la meua mare al meu pare mentre agafava les claus del cotxe.

Vivíem en una casa tranquil·la i acollidora, als afores del poble, per la qual cosa tardaríem vint minuts per a arribar a l'hospital.

Quan entràrem a aquest lloc, la meua mare i jo vam anar directament a recepció, on em van preguntar quins eren els meus símptomes. A continuació, em van posar una espècie de polsera amb els meus noms i cognoms i vam passar a la sala d'espera.

Van tardar al voltant d'una hora en cridar-me, però vaig suposar que hi hauria xiquets amb una situació pitjor que jo i per tant tindrien més prioritat.

Estàvem començant a adormir-nos en les cadires de la sala d'espera, quan de sobte, escoltem un so. Ens despertem, miràrem a la pantalla i van saber que era el meu torn.

Immediatament la meua mare i jo, sobresaltades, ens alçàrem i vam anar al box que indicava la pantalla.

Amb el metge ja present vaig comentar tots els meus símptomes: el dolor en el costat dret del pit, la febre i la creixent pèrdua de pes. Ell va decidir fer-me una radiografia, concretament una mamografia, per a observar l'interior de la meua mama, a més d'una analítica. En la radiografia es va veure una massa, que lligada als símptomes que presentava i als valors extrems en alguns dels indicadors de la analítica, apuntava a un mal pronòstic.

Al llarg de la nit, em van realitzar també una ressonància magnètica, per a poder confirmar amb seguretat el diagnòstic.

Eren males notícies, allò per a la qual cosa una mai està preparada, però allí estàvem la meua mare i jo, juntes, per a afrontar-ho.

El metge que ens va atendre en urgències, després d'haver-lo consultat amb diversos dels oncòlegs que estaven de guàrdia, va pronunciar eixa paraula maleïda que ningú desitjaria escoltar mai "càncer". En eixe moment, a la meua mare i a mi ens va vindre el món damunt, ens quedàrem en xoc, no podíem assimilar.

Ens vam comentar que segons les proves realitzades, hi havia possibilitats d'enfrontar-se a aquest tumor i poder véncer-lo. Però havíem de començar quan més prompte millor amb les sessions de quimioteràpia.

Va arribar el dia de la primera, estava nerviosa, preocupada i indecisa. No podia parar de pensar en tot allò que podria eixir malament, però vaig intentar deixar eixe pensament a un costat i atendre a la infermera que molt amablement i amb un gran somriure m'havia explicat en què consistia la quimio i com m'anava a sentir.

Dins d'aquest lloc vaig conèixer a Jaume, una persona de la meua edat i amb la mateixa malaltia que em vaig acompanyar durant tota aquesta etapa i li vaig agafar molt d'afecte.

La primera i la segona quimio van ser passables, vaig poder aguantar, però a partir de la tercera, vaig començar a trobar-me amb menys energia i a estar trista, ja que se'm començava a caure el pèl.

Per això vaig decidir traure cita en la perruqueria de Lucía, una amiga de la meua mare de tota la vida, que sempre ens ha tallat el pèl als meus germans i a mi.

-Quin pentinat vols que fem?- em va preguntar Lucía indecisa.

-Necessite rapar-me- li vaig dir contundent, però amb to de tristesa.

Ella va donar suport a la meua decisió i així ho vam fer.

Al veure caure el meu cabell no podia creure el que m'estava succeint, m'estava desfent d'eixa part del meu cos que sempre m'havia agradat tant. Però aquesta vegada no havia tingut una altra elecció.

Vaig pensar que era millor llevar tot el cabell d'una vegada que anar veient com poc a poc, amb el pas del temps s'anava caent. No sé si va ser la millor decisió, però així és el que vaig fer.

La meua mare que estava al meu costat, es va tallar el pèl amb mi, donant 20cm que era la quantitat mínima permesa per a poder donar-lo i amb això em van fer una perruca de cabells curts.

No era la meua cabellera de sempre, però em quedava genial, m'afavoria molt i em veia bonica, malgrat el canvi físic que havia experimentat per la malaltia.

Al cap de tres mesos, per fi vaig finalitzar la meua última quimio, estava eufòrica. Al acabar-la vaig passar per la consulta del metge com era de costum esperant que em comentara quin era el següent pas a seguir.

Després de la realització de diverses proves d'imatge per a comprovar la grandària de la meua massa, es va poder observar que s'havia reduït considerablement, i per tant es podia procedir a la seua extirpació.

Tenia dues opcions, una d'elles era extirpar la massa, però hi havia possibilitats de que en un futur el tumor tornara a aparèixer. L'altra opció era una mastectomia, és a dir, l'extirpació de dues mames, amb això les probabilitats de tornar a desenvolupar càncer eren pràcticament nul·les.

Després de reflexionar-ho durant dues setmanes vaig decidir la segona opció. Encara que m'acomplexara, amb el temps podria posar-li solució i recórrer a la cirurgia plàstica. Jo volia allò que em donara més oportunitat de viure i major qualitat de vida.

Malgrat haver plorat al rebre aquesta notícia, vaig pensar en afrontar aquesta situació no tan entristida, encara que això no feia que estiguera un poc nerviosa i preocupada.

Una setmana abans de la meua operació, va sonar una telefonada de Jaume.

-Hola?- vaig dir.

- Vaig de seguida- vaig contestar amb les llàgrimes als ulls.

Era la mare de Jaume, em va telefonar per a que anara a l'hospital ja que al meu millor amic li quedava poc temps de vida.

En arribar, vaig córrer a la seua habitació amb l'esperança de que encara poguera veure els seus ulls color mel.

-Hola Jaume- vaig dir amb la veu entretallada.

-No parles, no gastes energia- li vaig demanar.

-No saps tot el que et vull, mai et deixaré sol i sempre em recordaré de tu- vaig dir amb el cor a la mà.

Al moment en el que el seu cor va deixar de bategar, el meu es va accelerar, supose que era conscient que eixa pèrdua comportaven moltes altres: les de no tornar a rebre les seues trucades, les seues abraçades o simplement passar temps amb ell.

Vaig plorar, vaig sentir dolor, molta ràbia i frustració, perquè sabia que quan es va marxar no anava a poder tornar a tocar-lo. Els seus riures encara s'escoltaven i en la seua esència, no hi havia cap absència, perquè m'acompanyaria i em cuidaria allà on anara.

Finalment, va arribar el dia més temut, el dia de l'operació, havia arribat el moment de plantar cara a aquesta malaltia.

Em vaig acomiadar de la meua família i vaig entrar a quiròfan amb un amulet de la sort, el meu ninot, ell sempre m'havia acompanyat en tots els moments durs de la meua vida i ara no anava a ser menys. Va ser un procés lent per a la meua família, encara que ràpid per a mi, ja que adormida amb l'anestèsia general no vaig poder ser partícip de res. Fins que...

-Tot ha eixit bé ara mateix la seua filla pujarà a planta- va dir una infermera amb to alegre.

Quan em vaig despertar, em van pujar a la planta d'hospitalització, a l'habitació 3054. Allí em van rebre entre aplaudiments tots els professionals de la salut que m'havien atés durant aquest procés, la meua família i amics.

En rebre l'alta, al final del corredor es podia veure una campana i un cartell que posava "colpeja tres vegades aquesta campana i la teua lluita contra el càncer haurà finalitzat" i això va ser el que vaig fer.

Tot seguit, el meu metge David, el que m'havia acompanyat des del minut un, es va preparar unes paraules per a dedicar-me no sols a mi, sinó també als xiquets i famílies que es trobaven en la planta d'oncologia i així deia:

"Existeixen xicotets superherois que tenen com a capa la resistència i com poder la seua gran fortalesa. Parle de vosaltres, xiquets i xiquetes valentes i fortes que juntament amb la vostra família lluiteu contra aquesta malaltia dia a dia. Xiquets i xiquetes que són petits d'alçada però grans de cor. Xiquets i xiquetes que es troben sota un cel tenyit de gris, que a vegades és inesborrable i han d'aprendre a viure sota la tempesta. Per vosaltes que un dia vau tindre que enfrontar-vos a aquesta terrible situació que va arribar sense avisar i davant la qual vau construir un escut de força i coratge."

No vaig poder evitar emocionar-me amb les paraules del meu doctor, tots els presents ens sentiren reflectits.

Sempre m'han dit que de tot allò que és dolent, sempre es pot traure una cosa bona, i efectivament, m'emporte moltes amistats, a més de companys que es van quedar en el camí i van partir molt prompte: no ho mereixien, però a vegades la vida és injusta.

La gent diu que créixer és aprendre a acomiadar-se, però jo no crec que siga així, ningú et prepara per a un fins mai.

Em vaig adonar aleshores de que havia de dedicar-me més temps a mi i als meus. I és que hi ha temps suficient, però no per a malgastar -lo.

Cristian Pinol Martínez

2n

LA SEUA MENTIDA

Hola, em dic... Emma. Bé, eixe no és el meu verdader nom, però ja saps, cal complir les normes. (És irònic que un text sobre la importància de la veritat comence amb una mentida no? I n'hi ha moltes més. Quina bogeria!). No em puc entretindre molt, que agafaré el bus i tinc molt a pensar. Hui tot pot eixir malament. Millor et pose en context.

Feia dues setmanes que érem de vacances i sentia que si no em passava res interessant m'anava a tornar boja. Amàlia estava a Alemanya fins a setembre visitant els seus avis. Júlia se n'havia anat a Anglaterra amb la seua acadèmia i l'única que quedava ací era Sara, que estava amb la seua àvia fent de mainadera del seu germà xicotet mentres els seus pares treballaven. Per esta raó, els meus dies es resumien a alçar-me a les dotze del migdia i ficar-me al llit de matinada, després de set hores de telebrossa.

Un dia més i no anava a trencar la meua rutina, o potser sí... Despús-ahir em vaig alçar i vaig agafar de manera automàtica el mòbil per a revisar les fotos que Amàlia i Júlia m'enviaven tots els dies. Però el primer que vaig veure van ser les 31 trucades perdudes de Sara, i no sé per què vaig suposar que només hi havia dos opcions: una, tenia a veure amb Javi, àlies "Plàtan", el tio que havia conegut en Internet; o dos, havia de veure amb Javi i potser era un problema. I no m'hi vaig equivocar.

La vaig cridar i efectivament hi havia un problema amb Javi. Feia dos mesos que parlava amb ell, "suposadament" té 15 anys i viu a Madrid. Mai s'han vist en persona ni en videotelefonada. Només parlen per Instagram i per Whatsapp, té moltes fotos d'ell, i la veritat és que és bastant bonic. A mi tot això no em convenia, i li havia llançat un munt de bregues, més de les que pots comptar. Després de totes les xarrades que ens han donat ni tan sols ho veus sospitós? Doncs no, per a ella era el més normal. Fins ara. Resulta que s'estan disparant alertes roges. Ja n'era hora!

En un dels seus últims missatges, Javi li ha dit que fa un any que viu a Elx. Però, veurem, llavors quan es van conèixer ja vivia ací? Per què li va mentir? I ara, de sobte, vol quedar amb ella. I Sara li ha dit que sí! A veure, no em malinterpretes, tant de bo siga ell, però a mi em sembla molt sospitós. La vaig convèncer per a anar juntes per si de cas passava alguna cosa, i no deixar-la tota sola amb el seu "futur nuvi".

Ahir, en baixar del bus, no vaig veure a ningú més que a Sara, el palmerar buit donava mal rotllo, però no teníem una altra cosa a fer que esperar. Sara estava intentant telefonar-li, però Javi no contestava i jo estava intentant veure si venia algú. Va passar una hora i mitja i vaig telefonar als meus pares perquè ens arreplegaren. Anàvem camí de la meua casa per a fer una festa de pijames, la meua tapadora per a fer una marató de Catfish, el programa

d'MTV i investigar un poc més sobre el nostre amic en qüestió (per si no ho saps un catfish és una persona que menteix sobre la seua identitat en les xarxes socials, i a mi em sembla que Javi és un d'ells i vull atrapar-lo).

Diguem que Sara no estava especialment contenta, i jo tampoc. Res més arribar li va arribar un missatge a Sara i endevina... era de Javi, que estrany...! Vaig pensar que seria qualsevol excusa barata de per què no havia pogut vindre. En encendre el mòbil et jure que em van venir ganes de bloquejar-lo immediatament de totes les xarxes, això se'ns estava anant de les mans. El que li havia enviat eren dos fotos de nosaltres en el centre feia menys d'una hora. Ja podia assegurar dos coses: una, no era el de les fotos, i dos, no era un adolescent de 15 anys avorrit a la seua casa, era una mica més.

Ens vam canviar de roba i vaig posar en la tele "Catfish", vaig agafar el meu portàtil i li vaig demanar a Sara que em passara tota la informació que tinguera per email, i, revisant les converses ens vam adonar que deia que anava al mateix institut que una amiga del conservatori. Per descomptat, li vaig enviar un missatge amb la foto de Javi i li vaig preguntar si el coneixia. Era la nostra única pista.

Este matí Sara se n'ha anat a casa i la meua amiga encara no m'ha contestat. Li he dit que la mantindria informada si descobria alguna cosa. Per això, ara

la veuré al centre comercial. No t'ho creuràs, la meua amiga em va contestar dues hores després i coneix el xic de la foto. No es diu Javi (Quina sorpresa...), el seu nom de veritat és Marcos i té 15 anys, és el nuvi de la seua amiga i sembla evident que no és qui ha estat parlant amb Sara. Com que ella no em podia dir més m'ha donat l'*Insta* de Marcos perquè parle amb ell directament.

De seguida li he escrit contant-li tota esta història i preguntant-li si coneixia Sara, i li he dit que m'agradaria quedar per aclarir les coses. M'ha contestat poc després; efectivament no coneixia de res Sara, però no hi volia quedar perquè no es fiava de nosaltres (per fi un xic llest, Sara té molt a aprendre). Em va costar convèncer-lo, però al final va acceptar a quedar al centre comercial amb Sara i amb mi per aclarir tot este assumpte de bojós.

Per això mateix ara estic en el bus per a quedar amb Sara i Marcos i veure si podem esbrinar qui està darrere de tot això. Francament sempre he cregut que Sara era de sobra la més llesta de les meues amigues. Ara ja no pense el mateix. Estaràs d'acord amb mi, si fas les coses a la babalà sempre t'eixiran malament. No pots estar enamorada fins a les calces si mai has vist el teu amor. No creus?

He arribat la primera, espere que Sara arribe primer per a poder aclarir un parell d'assumpes abans que arribe Marcos. Però han hagut d'arribar els

dos ahora, mala sort la meua, encara que almenys no he hagut d'esperar sola amb ell, no m'haguera fet molta gràcia.

Bé, ara que estem tots és hora d'intentar traure alguna cosa en clar, Marcos està sent molt amable i ha sigut bastant comprensiu amb nosaltres, per a no conéixer-nos de res. Li ha explicat a Sara que no ha estat parlant amb ella i que sent molt el que està passant-li. Hem d'intentar veure si podem esbrinar qui és el catfish, per això li hem ensenyat a Marcos tot el que tenim i com que les casualitats existeixen, ell ha reconegut el número que pertany al seu germanastre. Segons ell, és un tipus rar, té 18 anys i va deixar l'insti amb 16. Fins ara no havien tingut cap problema amb ell a casa, quasi mai ix i es passa el dia en l'ordinador, però res més, també diu que és millor que no anem a veure'l, que el seu pare ja s'encarregarà d'Elías, que és així com es diu el nostre Catfish en qüestió, i ell en mantindrà informades.

Al final, Sara ha tingut sort. Però la realitat és que les xarxes socials poden ser perilloses. La veritat i la mentida s'entremesclen i confonen. Qualsevol pot crear-se un perfil fals i fer-nos creure que és qui no és. A vegades serà un joc sense importància, però altres poden portar-nos a situacions delicades i violentes. Mai no hauríem de renunciar al contacte real, al cara a cara... parlar, riure'ns, veure'ns. És una cosa que no hauríem d'oblidar

M'ha agradat parlar amb tu, i espere tornar a fer-ho per a explicar-te el final d'esta història i poder dir-te el meu nom verdader. No vull que penses que soc un catfish.

Anabel Ros Jimeno

15

LA LLEGENDA DE FANCY I L'ÚLTIM DRAC

En algun lloc de la Terra, descansa ara mateix l'últim drac del món, sumit en un profund somni, del qual no se sap si algun dia despertarà...

Persones de tot el món viuen pensant que els dracs, les fades, els unicorns... tots els animals fantàstics, no son més que llegendes, contes per als xiquets...

Però el que ells no saben és que fa molt de temps, quan els humans no existíem, quan encara no hi havia dinosaures al món, quan els continents eren un sols i quan l'únic que hi havia a la Terra eren volcans i lava. Uns ous van ecllosionar del cascaró, i van eixir quatre petites cries. Tres d'elles estaven cobertes per un tors ple d'escames de color roig, la primera cria amb les seues escames roig indi donava la sensació de que fora letal i mortífera des del seu propi naixement ; la segona amb les seues escames roig púrpura, semblava estar feta pels mateixos deus, dons era tan bella que no semblava ser real i la tercera estava plena d'escames roig robí, mirar-la als ulls era com caure en una font d'infinita saviesa, ja que encara que acabava de néixer, semblava que aquesta sabia tots els secrets del món.

Però, faltava un ou per obrir-se. Els seus germans esperaven amb paciència que aquest acabara de sortir del cascaró, quan per fi ho va aconseguir, va semblar per un instant que el món sencer celebrava el naixement d'aquest últim drac, ja que, els volcans entraren en erupció, la terra va començar a vibrar amb força i els rius de lava ho inundaren tot. No va ser fins que l'última cria de drac va obrir els ulls, quan tots els fènomens que havien succeït en apenes uns instants es van congelar per complet, com si la mateixa presència d'aquest drac mereixés respecte i adoració. Els ulls de l'última cria eren d'un verd tan intens que emanaven un poder i una força que semblaven d'un altre món, era com si aquest drac fos el líder innat de qualsevol altra criatura de l'univers. Els seus germans observaven amb una barreja de por, emoció i respecte com la cria que havia eixit de l'últim ou era igual a ells, però alhora molt diferent, ja que no sols semblava tindre un poder i força majors al dels altres , sinó que també, era molt diferent a ells físicament. Tenia garres, ales i escames igual que ells, però era d'una grandària molt més gran, tenia uns ulls verds maragda amb una brillantor sobrenatural i estava cobert per unes escames d'un color tan daurat que semblaven una barreja entre el color de l'or i el Sol junts.

Les altres tres cries el miraren amb admiració i finalment es van agenollar als seus peus en mostra de respecte, per què ,a pesar de que aquesta última cria fora un germà més, era simplement més fort, més gran i més poderós.

Al sortir de la boca del volcà on s'ubicava el niu, les quatre cries van emprendre el vol sense saber gairebé on anar, ja què, no van trobar cap rastre ni signe de sa mare.

Les cries no sabien com havien arribat a la Terra, ni qui les havia portat, només **GOLDEN**, l'últim drac. Sabia perfectament què feia allí i on havia d'anar, sense necessitat de

paraules els altres tres dracs, **YANDRAK**, **GODDESS** i **WISDOM**, van alçar el vol i van seguir a Golden on volguera que es dirigís.

Al cap d'uns dies els dracs seguien volant sense un rumb fix. Yandrak observava amb una ganyota de desgrat les terres desolades ; Goddess, en canvi, mirava amb horror el paisatge, ja que a pesar de ser una drac i estimar els volcans, no hi havia cosa que més li agradara que la vida i la bellesa. Wisdom que es trobava a l'última filera del vol també observava amb desgrat les terres que es trobaven als seus peus, i, sumida amb els seus més remots pensaments pensava en la forma de transformar aquest món en el qual havia nascut, en un lloc pròsper, per què, sentia l'energia fluint per l'ambient, soles necessitava canalitzar-la de la forma correcta per transformar el no-res en vida i vegetació.-Tenim que fer algo, aquest món està sec de vida, buit. No hi ha forma de que puguen viure més criatures. Soles nosaltres som capaços de aguantar aquestes temperatures i de viure en el no-res - va dir Goddess trencant per fi un silenci de diversos dies.Yandrak la va mirar amb els seus ulls blaus tractant d'esbrinar qué pasava pels seus pensaments, però, abans de que pogués infiltrar-se en la ment de la seua germana, Wisdom el va interrompe.-Golddness té raó. Detecte l'energia en l'ambient. Si tan sols fórem capaços de canalitzar-la de la forma correcta podríem transformar aquest paisatge en boscos i mars rebosants de vida - Goldenal al fí va parlar, mirant amb aprovació a Wisdom - Crec que ja has descobert on ens dirigim - va dir amb veu serena sense apenes immutar-se. La cara de Wisdom va canviar radicalment i pel seu rostre va passar una expressió d'emoció continguda.Yandrak no havia entès al que es referia el seu germà, ja que Yandrak era el més letal i mortífer dels quatre, però , la seua intel·ligència era molt més reduïda comparada amb la de les seues germanes i sobretot comparada amb la del seu germà, així que, es va limitar a escoltar i vore on els dirigia Golden.

Al cap d'uns dies van arribar a un mar de lava fet pedra. Al costat es trobava un volcà bastant petit, o almenys això semblava a primera vista, per què quan es van apropar el suficient van observar que no era un volcà. Tenia algunes plantes menudes a la superfície i, segons es van anar internant més i més, van anar descobrint més vegetació, inclús alguns rius.Windom gaudia de cada centímetre de vida que es trobava al seu pas, Estava realment feliç d'estar envoltada de vegetació, per què ella havia nascut igual de bella que una estrella, i per això mateix sentia una debilitat especial per la bellesa, ja fora per un arc de Sant Martí, una cascada o un bosc. Golddness, en canvi, tenia una expressió serena, com si tots aquests llocs secrets que estava descobrint ja els coneguera o millor dit, com si ja sabera que existien, per què Golddness era pura saviesa en un cos de drac i no hi havia secret que se li resistís. Yandrak, per a sorpresa dels seus germans, estava emocionat : ell era l'únic que durant el viatge no havia sabut on es dirigien, i ara no feia altra cosa que menjar-se qualsevol planta, fruita o vegetal que se li posara pel seu camí.Golden es menejava amb agilitat com mogut per una mena d'instint que el dirigia cada vegada més i més dins del "volcà". Tenia una expressió indesxifrable i els seus germans no sabien si preocupar-se o emocionar-se, així que, es limitaven a seguir-lo, fins que per fi Golden es va parar de colp :

Rius, cascades, llacs i fins petits mars, boscos i selves a caudals, fruites per totes parts, flors de totes les mides i de tots els tipus, tota classe d'espècies, des d'animals, fins fades, licàntrops, elfs, follets, sirenes, tots els éssers fantàstics que qualsevol xiquet poguera imaginar-se es trobaven en aquell lloc. Semblava el mateix cel. Els quatre dracs, sense excepció, es van quedar sense aire per un instant, com si hagueren vist un fantasma, ja que aquesta mena de món subterrani era l'autèntica definició del paradís, un paradís realment impressionant.

Al endisar-se un poc més, quelcom els va repel·lir fortament cap enrere, amb una brusquetat i força brutals. Windom y Golddesses es van quedar un instant sense respiració, Yandrak va fer una flamarada i amb un crit de ràbia va córrer cap aquella mena de força invisible que els havia batut, però la mateixa força el va tornar a llançar cap enrere, ara amb més força i violència que la vegada anterior. Golden semblava que havia entès què era el que no els deixava passar. Va ajudar a aixecar-se a Yandrak i a continuació va fer una cosa que cap dels seus germans recorda amb claretat : va pronunciar unes paraules en un idioma desconegut, va dibuixar uns signes molt estranys i va començar a fer uns gestos. Moments després es trobaven a l'altre costat d'eixa mena d'escut invisible que no els havia deixat passar.

Golden avançava amb decisió i totes les criatures el miraven amb una ganyota de por, però, sobretot respecte, molt respecte. Cap criatura es va atrevir a dir res a cap del dracs. Al cap d'unes hores van arribar a una mena de temple/palau , era una barreja entre lloc de cult i residència real. Tenia una arquitectura molt estranya i uns pilars molt similars als de qualsevol temple, però estaven coberts per enfiladisses que acabaven en uns arcs que es connectaven i entrellaçaven entre si. "Arquitectura de fades", va pensar Golddessa.

Al cap d'uns instants, va sortir a rebre'ls el que a simple vista semblava ser una dona, però no era una dona corrent : era jove i alta, tenia uns cabells morats què li arribaven fins a la cintura, tenia la pell molt blanca, vestia unes robes fresques, en harmonia amb el clima d'aquell lloc, però a la vegada eren peces molt delicades ; cap de les criatures que havia en aquell lloc vestien robes similars, el que va donar a entendre que aquesta dona era bastant important o potser simplement poc corrent.

-Bon dia Golden, sent que us hagueu hàgut de topiar amb l'escut invisible que protegeix "Fancy", espere que entengues que el meu deure és protegir a totes aquestes criatures de qualsevol amenaça- Va dir la dona a manera de salutació.

-Sembla que tu em coneixes, però jo no tinc aquest plaer. Qui ets? - va conestar Golden amb veu serena, però interrogant.

-Jo soc Lunnaris, i soc un unicorn, ara em veus amb la meua altra forma perquè els unicorns no ens deixem veure quan estem transformats. Este lloc que veus és Fancy. Vam arribar aquí, poc després que es creara la Terra. El món exterior està desolat , per això buscàrem refugi en allò que abans era un volcà. Les fades el van omplir de vegetació, els unicorns el vam omplir de màgia, consagrarem macs i ells han creat un escut protector per poder protegir- nos de qualsevol amenaça.

-¿I de què ens coneixes Lunnaris?- va preguntar Golden.

-No només jo us conec, tot Fancy us coneix, sou els quatre dracs de la profecia, aquests que faran d'aquest món. Un lloc habitable i ple de vida. Yandrak el més major – va dir dirigint-se cap a ell- El més mortífer i letal dels quatre, serà qui s'enfronte contra les criatures que ens amenacen, aquelles que nosaltres no podem matar, aquestes per les quals ens amaguem. Goddess, la següent després de Yandrak, ella és la mare de la bellesa. Serà ella qui amb la nostra màgia d'unicorn convertisca els rius de lava en mars i oceans, els volcans en muntanyes i les terres mortes en boscos i selves – va mirar Golddness- Windom, la més sàvia criatura que existeix en tot el món. Ella ens revelarà com crear noves espècies, éssers vius, plantes, fruites ; ens ensenyarà els secrets del món, per poder crear vida, per poder crear humanitat. I finalment, Golden, està destinat a ser el rei dels dracs, el deu de Fancy, el líder per la creació d'un nou món. La teva identitat es mantindrà en secret a l'igual que la meua i la de totes les criatures que habiten en Fancy. Sense tu, no hi ha manera de que el nostre món pugui subsistir.

-Per què nosaltres? Qui dicta el nostre destí?-

-Els déus el dicten. Vau nàixer per això, sou els últims ous de drac que es van aconseguir salvar del vostre món, el qual va ser destruït. Heu de fer habitable aquest món per poder subsistir, ja us ho he dit. El temps aquí a Fancyno passa igual que fora. Quan aquí han passat dues hores, fora han passat vint anys, heu d'ajudar-nos.

Golden, Yandrak, Golddness i Windom es van mirar, amb una simple mirada va ser suficient per entendre's, per saber el que pensaven.

Vint anys van estar a Fancy sense adonar-se'n i gairebé mil anys van tardar en donar vida a cada racó de la Terra. Yandrak, Windom i Golddness van acabar morint al pas dels segles, per què encara que els dracs poden viure més de nou-cents anys, no són immortals. En canvi, a Fancy a penes havien passat uns anys i quan es van adonar dels segles que havien passat fora, no van tardar a sortir a cobrir amb lava l'entrada d'aquest món subterrani, per què el secret de la seva existència hauria de quedar-se a Fancy, mentre que per a la nova espècie intel·ligent que havien creat : els humans, ells serien com a molt una antiga llegenda, Golden també estava molt major, però com a recompensa per haver dedicat la seva vida i la dels seus germans a crear el món on vivim, els oceans d'on bevem, els boscos dels quals respirem i l'espècie què pertanyem, Lunnaris el va sumir en un profund somni, i amb cada dècada que passa, ell es fa una mica més jove. Ara ell dorm en algú volcà del món, sense que ningú sàpiga on es trova. Els ciutadans de Fancy també viuen feliços i fora de perill per algun lloc del centre de la Terra. I els únics que creuen en l'existència de dracs, fades, unicorns, elfs i la resta de les criatures fantàstiques són els xiquets, els quals, sense adonar-se'n, són conscients del secret més important que alberga el món.

Tant de bo els xiquets mai deixin de somiar, perquè són l'únic que queda de la llegenda de Fancy.

27/4/2024

Sofia Mateu Vicente 1r ESO
LES MISTERS D'ELX